

[Boeck-Hansen.]

er i Nærheden, end at drage langvejs hen for at komme til et offentligt Kontor. Derfor ser vi overhovedet ingen Grund til at ændre Bestemmelsen til, at Socialministeren kan give en 5 Aars Bevilling. Jeg synes, det er meget godt, som det er, og vi er imod at give Ministeren mere Magt, end han har i Forvejen. Vi mener, at det, der her foreslaas, driver os nærmere til Diktatur, nærmere til Vilkaarlighed, og det er vi ikke videre stemt for. Men maaske en Udvalgsbehandling kan ændre vort Syn paa Lovforslaget, og i hvert Fald er vi rede til at gaa ind i et omhyggeligt Udvalgsarbejde for at søge at finde til Bunds i Sagen.

Rager: Da vi vedtog Loven i 1933, gik de 3 Partier, der stod bag ved Loven, ind for det Princip, der laa til Grund for Loven, nemlig at det var en Samfundsopgave at beskytte de arbejdsløse mod en uheldig Udnyttelse fra private Arbejdsanvisningskontorers Side, og man var klar over, at det vilde være ønskeligt at underkaste den private Arbejdsanvisning en Kontrol. Det var en ny Lovgivning, og det er derfor naturligt, at man, naar man gennem nogle Aar har høstet Erfaringer, tager den op til Undersøgelse og ser, om der er visse Punkter, som kan trænge til at ændres, eventuelt, om der er flere Omraader, som kan drages ind under Loven. Jeg forstaar, at det Lovforslag, her foreligger, netop hviler paa det Synspunkt, jeg har nævnt; man har nu gjort sine Erfaringer, og man har fundet, at der paa forskellige Omraader er Grund til at foretage nogle Ændringer — efter mit Skøn mindre Ændringer —, og til at medvirke til, at dette sker, er vi fra vor Side villige, og vi deltager gerne i et Udvalgsarbejde, hvor vi naturligvis ogsaa gerne vil høre paa en nærmere Redegørelse fra Ministeren om de Erfaringer, der er indhøstet. Da jeg altsaa ikke ser, der er foreslaaet nogen som helst principielle Ændringer, finder jeg ikke Anledning til i Dag at gaa ind i en større Debat.

At man drager Musikerne ind under Loven, forekommer mig at være rigtigt efter nogle Erfaringer, jeg har haft under mit Arbejde i Arbejdsnævnet med Musikerforhold, men det vil jo sikkert kunne begrundes bedre og mere indgaaende af Ministeren, naar vi kommer til Udvalgsarbejdet.

Der er en enkelt Bemærkning, som er faldet fra anden Side, jeg lige vil anholde. Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var inde paa Spørgsmaalet om Størrelsen af Kontingentet i Arbejdsløshedskasserne, ikke

den absolutte Størrelse, men Forholdet mellem det Kontingent, som skal betales af den, der ikke er Medlem af en Fagforening, og det, som betales af Medlemmer af en Fagforening. Det er jo ikke noget nyt Problem, det ærede Medlem her opruller, det har han benyttet mange Lejligheder til at komme frem med, og det er hver Gang blevet forklaret ham, hvad det saglige Grundlag er for denne Forskel. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Socialminister ogsaa vil forklare det i Dag, han har vist kun gjort det en to-tre Gange hidtil — hans Forgænger har gjort det vel Snese af Gange. Det ærede Medlem ved saa udmærket godt, hvordan Forholdene ligger, og kender den saglige Begrundelse, men vi andre ved jo ogsaa, at det ærede Medlem til Stadighed behager sig i at udslynge sin Paastand uden at forklare Grunden til Forholdet — det passer ikke i det ærede Medlems Kram. Nej, kan man ved at udslynge en Paastand om, at der er noget galt, vække Mistænksomhed i vide Kredse, saa er Hensigten opnaaet. Kan man faa udbredt, at der her sker et Misbrug, saa har man naaet det, man vilde. Dette er efter min Mening en demagogisk Maade at varetage et Ordførerskab paa, og jeg ser til min Glæde, at det ærede Medlem skriver det op for at huske det. Jeg vil da haabe, at det ærede Medlem herefter ikke oftere forfalder til saadan Demagogi.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til villig Behandling i et Udvalg.

Gregersen: Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen gjorde gældende, at ogsaa dette Lovforslag var et Led i Bestræbelserne for at drage Landets Befolkning ind under mere Formynderskab, og det er en Betragtning, jeg ganske kan dele, men saa forekommer det mig underligt, at Det konservative Folkeparti var med til at vedtage Hovedloven i 1933, og det var de jo. Det, der sker nu, er jo kun en lille Udbygning af den store Bygning, der blev rejst i 1933; det, det ærede Medlem er Modstander af i Dag, den lille Udvidelse, har han selv eller hans Parti været med til at lægge Grunden til ved den store Bygning. Vi kan jo indrømme, at det er trist, hvis f. Eks. arbejdsløse Musikere bliver trukket op af samvittighedsløse Bureauer, og det er jo alt andet end tiltalende — hvis det er rigtigt, hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget —, at de, der bliver ansat, maa svare en Afgift i hele den Tid, Arbejdet varer. Men kunde man ikke ordne det Forhold paa en anden Maade? Var det ikke muligt for Musikere selv at oprette et Arbejdsanvisningskontor,